

σχών<sup>326</sup>, καὶ τῆς πρὸς τὸν ξένον<sup>327</sup> αἰδοῦς<sup>328</sup> ὑπὸ μάχλου<sup>329</sup> γυναικὸς ἐπιβεβουλευμένος. Ἡ δὲ Φαίδρα<sup>330</sup>, κάκεινη τὰ ὅμοια κατεπιτοῦσα<sup>331</sup> τοῦ προγόνου<sup>331</sup>, ἐπάρατον ἐποίησε τὸν Ἰππόλυτον γενέσθαι<sup>333</sup> ὑπὸ τοῦ πατρὸς, οὐδὲν, ὡς θεοί, οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμένον! Ναί, φήσει τις· ἀλλ' ἀξιώπιός ἐστιν ἐνίοτε ὁ διαβάλλων ἀνὴρ, τὰ τε ἄλλα δίκαιος, καὶ συνετὸς εἶναι δοκῶν, καὶ ἐρῆν προσέχειν αὐτῷ, ἅτε μὴδὲν ἂν τοιοῦτο κακουργήσαντι<sup>334</sup>. — Ἄρ' οὖν τοῦ Ἀριστείδου ἔστι τις δικαιοτέρος; ἀλλ' ὅμως κάκεινος συνέστη<sup>335</sup> ἐπὶ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαραώζυνε τὸν δῆμον, ἧς φησιν ἐκεῖνος πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος<sup>336</sup>. Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης, ἀνθρώπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἡγάπα τινάς, καὶ ἐμίσει. Καὶ εἶγε ἀληθὲς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ Παλαμῆδους λόγος<sup>337</sup>, ὁ συνετώτατος τῶν Ἀχαιῶν<sup>338</sup>, κὰν<sup>339</sup> τοῖς ἄλλοις<sup>340</sup> ἄριστος, τὴν ἐπιβουλήν καὶ ἐνέδραν ὑπὸ φθόνου φαίνεται συντεθεικὼς κατὰ ἀνδρὸς ὁμαίμου<sup>341</sup>, καὶ φίλου, καὶ ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον ἐκπεπλευκότες· οὕτως ἐμφυτον<sup>342</sup> ἅπασιν ἀνθρώποις ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτία. Τί γὰρ ἂν τις ἢ τὸν Σωκράτην<sup>343</sup> λέγοι, τὸν ἀδίκως πρὸς τοὺς Ἀθηναίους διαβεβλημένον ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπιβουλον; ἢ τὸν Θεμιστοκλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην, τοὺς μετὰ τῆλικαύτας νίκας ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος<sup>344</sup> ὑπόπτους γενομένους; Μυρία γὰρ τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη γινώριμα.

Τί οὖν χρῆναι<sup>345</sup> ποιεῖν τὸν γε νοῦν ἔχοντα, ἢ ἀρετῆς, ἢ ἀληθείας ἀμφοισθητοῦντα<sup>346</sup>; ὅπερ<sup>346\*</sup> οἶμαι, καὶ Ὀμηρος ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ<sup>347</sup> ἠνίξατο, παραπλέειν κελεύσας τὰς ὀλεθρίους ταύτας τῶν ἀκουσμάτων ἡδονάς, καὶ ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέδην<sup>348</sup> αὐτὰ ἀναπεταννύειν τοῖς πάθει προειλημμένοις<sup>349</sup>, ἀλλ' ἐπιστήσαντα ἀκριβῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἅπασι τοῖς λεγομένοις, τὰ μὲν ἄξια προσίστασθαι<sup>350</sup> καὶ παραβάλλεσθαι<sup>351</sup>, τὰ φαῦλα δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. Καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι, τὰ ὦτα δὲ καὶ τὴν διάνοιαν ἀνεωγμένα ἔαν. Ἐπειδὴν τοίνυν τοιαῦτα<sup>352</sup> προσή τις λέγων, αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ χρῆ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν· μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ὀρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον βίον, μήτε τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνοιαν. Ὅσα γὰρ τις πιθανώτερος<sup>353</sup>, τοσούτω ἐπιμελε-

326) Λαβών. 327) Τὸν Προῖτον, ὅστις τὸν εἶχε φιλοξενήσει. 328) Ἐνεκα τῆς αἰδοῦς.

329) Ἀκολάστου. 330) Γυνὴ τοῦ Θεσέως. 331) Κατηγορήσασα. 332) Τοῦ προγόνου τῆς, τοῦ Ἰππολύτου, υἱοῦ τοῦ Θεσέως. 333) Νὰ τὸν καταρασθῇ ὁ πατήρ του. 334) Ὑποθέτει τὴν περίστασιν, καθ' ἣν ὁ διαβάλλων εἶναι ἐνάρετος καὶ δίκαιος κατὰ τὰ ἄλλα.

335) Συνάμωσεν ἐκινήθη κατὰ τοῦ Θ. 336) Αἱ λέξεις αὗται ὑποτίθενται ὑπὸ τινων ὑποβολιμαίων ὑποκεκνισμένος φίλ. πολ. (κεκνισμένος, κεντώμενος ὑπὸ φίλ. πολ.) ἧς ἐκεῖνος, ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ ἐκεῖνος. Τὸ δὲ φησὶν ὡς ἐν παρενθέσει.

337) Ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ πλαστῆς ἐπιστολῆς διέβαλε τὸν Παλαμῆδην βασιλεῖα τῆς Εὐβοίας, ὡς προδότην. 338) Ὀδυσσεύς. 339) Καὶ ἐν. 340) Πράγμασι. 341) Δηλαδὴ Ἕλληνας, διότι συγγένειάν τινα μεταξὺ Ὀδυσσεὺς καὶ Παλαμῆδους δὲν γνωρίζω.

342) Χρῆμά ἐστι. 343) Λέγω τινὰ, ἀντὶ λέγω περὶ τινος. 344) Ὅτι ἐπροδόσαν τὴν Ἑλλάδα. 345) Ἰππενν. Τί οὖν (λέγει τις) χρῆναι. Ἰσως ὅμως· τί οὖν χρῆ καὶ ποιεῖν;

346) Φιλοτιμούμενον περὶ ἀρετῆς ἢ ἀληθείας, (Γαλλ. qui se pique de).

346\*) (Ἐκείνου χρῆ ποιεῖν), ὅπερ κτλ. 347) Ὀδυσ. Μ. 348) Ἀνεμποδίστας.

349) Εἰς τοὺς προκατελημμένους ὑπὸ τοῦ πάθους. 350) Παραδίστασθαι. 351) Ἐναποτίθεσθαι. 352) Δηλ. διαβολάς. 353) Ὅσα περισσότερον ὁμιλεῖ με τρόπον καταπειστικόν.